

καί φανακίζει τούς κοινούς,
πού δὲν φοροῦν φενακίν.

Ἔβω τὸ φῶς τὸ φλογερὸ
ἀπὸ τὰ καυκάλι μακ,
λειψὲ γιὰ κάμποσο καιρὸ
νάλουθε μ' ἄτ' ἀλλὰ μακ.

Σβῆσε τὸ φῶς, ὅπου γεννᾷ τὸ κράτους τούς φωστῆρας,
σβῆσε τὸ φῶς, ὅπου γεννᾷ διανοίαν κρατῆρας,
μὴ κί' ἄλλα τρέπικα ζητῆς
παντοπαπῶν σκυνδάλων,
μὴ κεραλῆς οἰστρηλατῆς
συγχρόνων Καρναβάλων.

Ὡ κόσμος πλάνε, μὴ γελᾷς,
ὁ Φοῖβος ἐσκοτίσθη,
καί τῶν κλαυθμώνων ἡ κοιλιάς
εἰς σκότος ἐδουλοῖθη.

Τώρα δεσπόζ' ἡ σιωπή, τὸ ὄρημα τὸ θεῖον,
τὸ κόσμημα τῶν εὐφώνων, ὁ νοῦς τῶν ἡλιθίων,
τὴν ὄραση τῆς πολιτικῆς
μὴτ' ἕναξ ἐξετάζει,
τὸν πόλεμον τῆς Ἀφρικῆς
Ρωμῆς δὲν σχολιάζει.

Τώρα χαλοῦν τὰ σχέδια στρατηλατῶν ἀκλίμων,
τώρα σφαλοῦν τὰ στόματα, καί μῆτε κόβουν ρίζουν,
τώρα κανένας Διαμαντῆς, κανεὶς ἀριβουμῆμων,
μὴν πρὸς μὴν δὲν μετρᾷ τῆς μύγαιας ὅπου χάβουν.

Μὰ τί βλέπω;... πάλιν φρίγος... ξαναβῆκε... νάτος νάτος,
καί ξυπνᾷ καί ζωντανεύει κάθε νέος Κιχινιάτος,
κί' ἀναλοῦν ἔδω κί' ἔκει
μὲ τὸν ἥλιο τὰ σκουλήκια,
καί λαὸς χωρὶς βρακί
λαχταρᾷ κουβαρνταλῆκια.

Θέλει κί' ὁ Στρατὸς γαλόνια,
θέλει καί τὸ Ναυτικὸ,
μᾶς χρειάζονται κανόνια
κί' ἕνα κατατορμικό,

Θέλουν κί' ἔλογα βαρβάτα κί' ὄχι χροσομέρικα,
καί νὰ στείλουν τὸν Μισούλη κάτω ἴσ' τὴν Ἀμερική.

Μὰ τὸν βῆμα τοὺς τὸν κόβει βροντοδύστερες βροντῆς
ὁ Σιμόπουλος ὁ μάγος, τοῦ Κουβέρτου Διαμαντῆς.
«Βρὲ παιδιᾶ, περνοῦμε χρόνους, πού βαροῦνε ταμπούραξ,
βρὲ παιδιᾶ, καλὰ τὰ λούσα, μὰ δὲν ἔχουμε παράδες.

«Ἐλλείματ' ἀπροδόκητα γινόντου τὸ μαπαλό μου
κί' ὡς νὰ γεννοῦν περίσσιμα τραβᾷ τὸν διάβολό μου,
μὲ φτώχεια κί' ἀναπαράδῃ
δὲν πάει λούσο ζαφνικό,
σταθῆτε πρώτα, βρὲ παιδιᾶ,
νὰ κάνουμε φιλοκοκί.»

Πάλι φωνάζουν οἱ χαζοὶ
πῶς καίτι συντελεῖται,

κί' ἀνάκλησις τοῦ Κριεζῆ
παντοῦ διαβρυλλεῖται,
καί λένε πῶς ἡ μηχαναὶ τῶν καρδαίων ἐχάλασαν
κί' ἀδύνατον πρὸς τὸ πέρν νὰ πλεύσουν κατὰ θάλασσαν.

Κί' ἤβησε νῆμα Διαμαντῆς καί πρώτος ἄτ' ἀμετρούμενα
γιὰ νὰ μετρᾷ μπροστὰ σ' αὐτοῦς, πού στόλους θ' ἀναπλάσσουν,
πόσαις φοραῖς ἐχάλασαν τὰ ὄλλα τὰ πλεύσιμα,
καί πόσαις ἐιστρωθήκαν γιὰ νὰ ξαναχαλάσουν.

Πάλιν Φοῖβος ἀνεφάνη προστασία μας καί σκέπη,
πάλιν φῶς σωτήριον,
κί' Ὑπουργὸν Παιδείας βλέπει
Στάτην τὸν Κυθῆριον.

Νεῖα τῶν γραμμάτων ὄρασις
καί μηναστῆρον κοπετός,
κεφαλῶν ἄτμοι καί βράσις,
ἀρῶα κί' ἐμετός.

Κί' ἐγὼ τώρα μὲ μανίαν
τρέχω πρὸς τὴν Ἰσπανίαν,
τόπον τῆς μαντολινάτας, φολεῖν ἐρωτικῆς,
πού τὴν ἐκλείψιν τὴν εἶδαν καί τὴν βλέπουν ὀλιχῆν.

Τρέγω πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, γῆν Κισσώτων κί' ἰσποτῶν,
ἀτροκῆτων ταυρομάχων καί προσφάτων νικητῶν,
κί' ἔκει πέρα θ' ἀνακράξω νικητῆς πρὸς νικητῆς :
ἀλλημονῆσα νὰ πάρω κί' Ἰσπανοὺς ὀργανωτάς,
δῶστε μας καί σὺς κλημῶσους νὰ σὺς τοὺς παχύνουμε,
ταυρομάχαι τουρκομάχαι μὴ ψυχὴ νὰ γίνουμε.»

Καὶ καμπόσιος ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τῆς Καλλιρρῆς τῆς Παρρῆν ἡ Χειραφετημένη,
παγκάτως τυπωμένη,
τούτιστι μνηστορήμα μεγάλης ἀληθείας,
μεστὸν σπουδῆς καί χάριτος καί τέχνης κί' ἐμβρυείας.

Τοῦ Βάκου τὸ περίφημον τὸ Περιοδικὸν
θίλγον βιβλίον ἔβγαλε καί καλλιτεχνικόν,
ἦγον ὁ Θέμος Ἄννιους κί' ἡ Γελοιογραφία,
πού τῆς μεγάλης τέχνης του ἡ χάρις κί' εὐστοροφία
ἐξεικονίζεται πιστῆ, λαχταριστῆ, στωμίλη,
μὲ τοῦ Νιρβάνα τοῦ γνωστοῦ τὸ γλαφυρὸ κονδύλι.

Ὁραῖον Περιοδικὸν
ἐξόχως φιλελληνικόν
καί καλλιτεχνικώτατον μὲ τίτλον Κ α λ η μ ἔ ρ α
τοῦ Βίτου τοῦ Παλούμπου μας, γνωρίμου κί' ἔδω πέρα,
πού προσφιλεῖ ἀνάγνωσμα προύρισται νὰ γένη,
Ἰταλιστὶ ἴσ' τῶν Ἰταλῶν τὴν Καλλιμέρα βγαίνει.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλίπα πατριώτου,
ἀριμὸς τριαντατριά, εἰς τὸν ὄρομον τοῦ Διδότου.